

ook een nieuwe trend gezet te worden. Niet meer de manager aan het hoofd van een team conservatoren, maar iemand met verstand van zaken en een frisse blik op de collectie en het museum.

Tempel: “Het lijkt wel of de musea zijn teruggekomen op de managers met weinig ervaring in de kunst op directeurspos-ten. Denk bijvoorbeeld aan het aankoopbeleid. Dat is iets wat ingrijpt in een museum. De aankopen die nu gedaan worden, zijn belangrijk voor de decennia erna, en moeten beeldbepalend zijn voor het museum. Een kunsthistoricus heeft hier meer *feeling* mee, en kan daar meer sturing aan geven. Door voor een kunsthistoricus te kiezen, geef je als museum ook aan dat kunstgeschiedenis serieus wordt genomen in het museum. Het museum is ook geen commerciële organisatie, maar een plek waar kunst op de allerbeste manier getoond moet worden.”

In een tijd waarin beurzen en veilingen veel aandacht genereren is dat misschien nog wel lastig. Maar de musea die beide directeuren tot hun beschikking hebben, hebben een groot potentieel: een interessante collectie, een bijzondere ruimte, en een divers publiek. Ook de ideeën van Benedetti geven hoop voor een dynamisch en interessant museum.

Benedetti: “Nederland heeft een rijke museale traditie ook wat betreft hedendaagse kunst. In de jaren zestig en zeventig waren de Nederlandse musea belangrijke plekken voor de nieuwste kunst. In die jaren werd er geschiedenis geschreven met tentoonstellingen in het Stedelijk en het Van Abbemuseum. Het museum was toen de plek waar het allemaal gebeurde. Nu is dat misschien wel wat veranderd. Het museum is nu meer een instituut waar de belangrijkste werken te zien zijn. Zeker in de huidige tijd is dat belangrijk. Door de veelheid en verscheidenheid aan plekken waar je tegenwoordig kunst kunt bekijken – beurzen, biënnales, kunststruimtes – blijft het museum een plaats waar het werk niet tijdelijk is. De kwaliteit moet hoog zijn en het werk moet zo goed zijn, dat het ook in de geschiedenis betekenis heeft.”

← ← **Lorenzo Benedetti,**
foto: Lex de Meester

← **Benno Tempel,**
foto: Peter Couvé

Wim van Krimpen,
foto: Lard Buurman

‘Ik kan nu wel weg’

Roos van Put | Begin november is ‘XXste eeuw’ geopend door minister Plasterk, de laatste tentoonstelling die Wim van Krimpen samenstelde. Vanaf 1 januari verlaat deze directeur zijn geliefde Gemeentemuseum Den Haag, na acht jaar. Een afscheidsinterview zag hij niet zitten, want, zo stelt hij, ‘ik stop niet met werken’. Hij vertelt liever over een mooie herfstzondag die hij recent beleefde, toen hij na een interview voor het radioprogramma Opium nog even naar het Gemeentemuseum ging. Van Krimpen: “Ik realiseerde mij dat de dromen die ik koesterde bij mijn aantreden, in vervulling zijn gegaan.”

“Ik zag dat oude gebouw voor me. Liep door de hal waar het vliegtuig van Panamarenko staat, een laatste aankoop die ik nog ga doen, ging naar de tentoonstelling ‘XXste eeuw’. Helemaal ingericht zoals ik dat wilde, niet zo gestyled zoals tegenwoordig gebruikelijk is bij musea. Ik liep door dat wonderbaarlijk mooie museum, zag de superieure opstelling van de minimal art – die we hebben gerealiseerd met een particuliere collectie. Ging langs het Triton Kabinet, langs de tentoonstelling ‘Wapengekleetter op porselein’, de zilveropstelling, Victory Boogie Woogie van Mondriaan, de boekwinkel die helemaal in ere is hersteld, de Wonderkamers en eindigde bij Gember op het terras. Zag rijen voor de kassa’s van het Fotomuseum en het GEM en ik realiseerde me dat ik het zo heb gewild.

De expositie ‘XXste eeuw’ past heel goed bij mijn opvatting over hoe je kunst moet tonen; je wilt veel mensen enthousias-

meren. Als er dan duizenden tegelijk in het Gemeentemuseum rondlopen, ben ik een tevreden mens. Kijk bijvoorbeeld ook naar de tentoonstelling ‘Sixties’, we hebben toen een interessante expositie neergezet omdat we een bijzondere tijd zowel historisch als kunsthistorisch tot leven hebben laten komen. De pers was niet altijd even enthousiast, de critici hadden vaak wel wat aan te merken, dit miste, dat was niet goed. Ik weet zeker dat er op ‘XXste eeuw’ ook wel wat aan te merken is.

Ik heb moeite met de manier waarop er in de serieuze pers over kunst wordt geschreven, die is heel erg op de eigen groep gericht, het is vaak een etaleren van de eigen kennis, terwijl je toch voor je publiek zou moeten schrijven. En bij de populaire pers komt Lee Towers op de cultuurpagina’s voor? Maar goed, ik tel de kolommen, het is goed dat er over kunst wordt geschreven. Toen ik nog Kunsthaldirecteur was, wat een laagdrempelig

instituut moest zijn, had ik het idee om behalve de lezers van de Volkskrant en NRC ook die van de Telegraaf en het AD binnen te krijgen, dat is in beperkte mate gelukt.

Je moet een beetje concluderen dat kunst een elitaire zaak blijft, dat vind ik jammer, maar als ik veel mensen zie in het Gemeentemuseum komt dat heel dicht bij het idee wat ik had toen ik hier kwam: veel mensen laten genieten van kunst. Daarin ben ik geslaagd en daarom kan ik nu wel weg.”

Wim van Krimpen (1941) was sinds 1 januari 2001 directeur van het Gemeentemuseum Den Haag. Daarvoor was hij onder meer directeur van de Kunsthal Rotterdam en het Fries Museum in Leeuwarden, ook was hij initiatiefnemer van de Kunstrai.

‘XXste eeuw’, 8 nov. 2008 t/m 1 maart 2009, Gemeentemuseum Den Haag, Stadhouderslaan 41, Den Haag, www.gemeentemuseum.nl